

Nr 281.

Av herr **Nilsson, Bror**, om beredande av skydd åt beteckningen *sjukgymnast*.

Jämlikt kungl. kungörelsen den 5 november 1937 (nr 861/1937) om legitimation av sjukgymnaster äger, där icke synnerliga skäl till annat föranleder, svensk medborgare, som vid enskilt gymnastiskt institut, vilket av Kungl. Maj:t undfått examensrätt, avlagt godkänd sjukgymnastexamen, av medicinalstyrelsen erhålla legitimation såsom sjukgymnast (legitimerad sjukgymnast). Syftet med legitimationen är i första hand att bereda den vårdsökande allmänheten viss trygghet samt dessutom den legitimerade sjukgymnastkåren visst skydd i dess yrkesutövning. Det må framhållas, att riksförsäkringsanstalten utbetalar ersättning för sjukgymnastiska behandlingar endast till legitimerad sjukgymnast. Det med legitimationen avsedda syftet har emellertid enligt vad erfarenheten visat icke mer än delvis uppnåtts.

Den legitimerade sjukgymnastkåren har ofta olägenheter av att praktiskt taget vem som helst utan eller — i bästa fall — med en kort och bristfällig utbildning kan kalla sig sjukgymnast eller examinerad sjukgymnast. Ännu större skada och olägenhet vållar detta förhållande den hjälp-sökande allmänheten, vilken i likhet med ett flertal läkare är fullständigt ovetande om att man vid behov av sjukgymnastisk behandling bör vända sig till en legitimerad sjukgymnast.

Benämningen massös resp. massör täcker fullständigt den uppgift, som åvilar sådana yrkesutövare, som nu kalla sig examinerade sjukgymnaster. Om genom skydd för beteckningen sjukgymnast, vilken alltså skulle tillämpas endast på sjukgymnaster med medicinalstyrelsens legitimation, läkare och allmänhet finge upp ögonen för skillnaden mellan dessa utbildade yrkesutövare och de massöser och massörer, som nu kalla sig sjukgymnast eller examinerad sjukgymnast, skulle många tråkiga misstag kunna undvikas. Så har t. ex. nyligen en läkare i Göteborg påtalat, att en examinerad sjukgymnast i två månader utan läkarordination behandlat en intra-artikulär knäledsfraktur, till kvarstående men för patienten.

Ett annat tungt vägande skäl för det ifrågasatta skyddet åt beteckningen sjukgymnast, är att elever vid sådana institut, som nu utbilda massörer (massöser) redan före utbildningens påbörjande skulle vara medvetna om att den kompetens denna utbildning giver icke är sjukgymnastens. Det har förekommit, att elever vid dylika institut under hela lärotiden levat i den tron, att de genomgingo fullständig sjukgymnastutbildning, som berättigade till legitimation.

Med anledning av vad ovan anförts hemställas,
att riksdagen måtte hos Kungl. Maj:t anhålla om skyndsamt utredning rörande ifrågasatt skydd åt beteckningen sjukgymnast.

Stockholm den 20 januari 1949.

B. A. Nilsson.
